

21. Pátrání po Bláznovi

„Pan Jednooký přichází,“ ozvala se stráž u dveří.

„Necht' laskavě vstoupí,“ řekl hlas starého známého bělovlasého muže.

„Nejvyšší představený, nepřináším nejlepší novinky.“

„Co se posralo, Jednooký?“

„Kapitán Blázen zemřel.“

„A ty tomu věříš?“ zeptal se představený a mnul svůj vous.

„Nejvyšší představený, víte stejně dobře jako já, že realita není nikdy takovou, jakou se zdá být. Otázka však je, co dál s jeho posádkou? Pomůžeme jim?“

„Jednooký, tento problém si musí vyřešit sami. Vstoupit do příběhu v tomto okamžiku by se nám nemuselo vyplatit z hlediska budoucí budoucnosti.“

„Takže budeme čekat?“

„Ano, ale to neznamená, že budeme zahálet. Chystám se pokusit o spojení s Matkopíchačem.“

„Představený, myslíte, že je to dobrý nápad?“

„Není, ale chci se o to pokusit,“ odpověděl Nejvyšší představený, pojechl pár hub a zavřel oči.

Nejdřív se zdálo, že se jen starý muž rádně sjel, ale pak zvrátil oči v sloup a začal chrčít. Jednooký se pokusil zasáhnout, ale Nejvyšší pozvedl ruku a naznačil, že se má držet zpět. Spojení zůstalo nepřerušené, ale bylo vidět, že představeného vyčerpává. Svalil se na podlahu a trhal sebou jako v epileptickém záchvatu.

Jednooký přinesl židli a malý stolek, z ledničky vytáhl sklenici s hulením, láhev rumu a udělal si pohodičku. Nebylo kam spěchat.

Vypil asi půlku láhve, když se Nejvyšší přestal hýbat. Jednooký vstal a šel se podívat. Viděl, že představený žije a celkem pravidelně dýchá, akorát se pochcal a posral, tak se zase vrátil zpět na místo a pokračoval v pití rumu a hulení trávy.

„Ty vole,“ otevřel oči Nejvyšší představený, když měl Jednooký láhev vypitou.

„Jste v pořádku?“

„Jsem, ale je to v prdeli. Matkopíchač se mi ubránil a nedovolil mi proniknout do vědomí. Je hrozně silný, silnější než sem původně myslel.“

„Co budeme dělat?“

„Doufat, že Pong najde cestu a neposere se jako já,“ odpověděl Nejvyšší a rychle zmizel, aby se převlékl do čistého.

„Pongu, byl to dobrý nápad jet v převlečení do Číny?“ zeptal se Kokot maskovaný za čínského obchodníka.

„Kokote, nebyl, ale nemám jinou možnost, protože jenom mniši v Šaolinském chrámu mi můžou pomoci,“ odpověděl Pong.

„Vždyť se tam nemůžeš vrátit.“

„Nemůžu, ale musím je přesvědčit, že jde o něco víc. Musí mi nahlédnout do mysli.“

„Cože? To někdo z lidí umí?“

„Budeš se divit, ale v Šaolinu to umí. Pojď, brzo dorazíme na místo.“

Slunce zapadalo za stromy, když zastavili na úpatí hory, do které bylo vysekáno úzké a strmé schodiště bez zábradlí.

„1337 schodů. První zkouška,“ řekl Pong a začal stoupat nahoru po schodišti.

Během výstupu kolem nich proletělo pár lidských těl, která je málem srazila ze stěny.

„První zkouška, buďto vylezeš k bráně nebo ne,“ řekl suše Pong a pokračoval ve zdolávání schodů.

Ocitli se na nevelkém skalním výstupku s kamennou lavicí a stolem.

„Kokote posad' se a nelekni. Teď se dopustím menšího podvodu, protože mám protekci,“ přikázal Pong a šel zazvonit. Stiskl tlačítko a ozval se ďábelský řev. Kamenné dveře se s rachotem rozestoupily a ven vyvalil prach. Řev se ozval podruhé.

„To sem já, Pong! Ty vole, nedělej scény.“

„Pongůůůů, ty zmrdeéé,“ odpověděl hrubý ďábelský řev. Něco si odfouklo a otvoru se vyvalil zbytek bordelu.

„Kokote, to je můj kámoš Kakodémon. Hlídač vstupu do pekla, jak se mu tady přezdívá.“

„Pongu, kurva jak se máš? Neviděl sem tě od tý doby, kdy tě odsud vyrazili,“ řekl teď už normálním hlasem Kakodémon, velká létající červená koule čehosi s velkou zubatou tlamou.

„Těch večírků, co sme spolu zažili, že jo,“ svítily Pongovy oči.

„No ty vole. Dneska to udělám velký, svolám starý kámoše a roztočíme to tak, jak to ještě nikdy zdi tohodle posranýho chrámu neviděly.“

„Aby vás nevyhodili, pane Kakodémone,“ opatrně prohlásil Kokot.

„Neboj, nevyhodí. Mě bohužel vyhodit nemůžou a já nemůžu dát výpověď, ty vole,“ řekl smutně Kakodémon a plácl svojí malou ručkou Kokota přes záda.

„Člověče, co ty seš zač? Duníš nějak plechově,“ dodal.

„Hele, ty vole, všechno si povíme večer, ale teď musím za Mistry, protože mám problém. Potřebuju, aby se mi podívali do hlavy a pomohli mi zjistit, kde je Kapitán Blázen.“

„Ty vole, vohnouti tě fakt rádi uvidí. Furt na tebe mají pifku a nepřej si vědět, co se stane, až se jim dostaneš do pařátů. Otevřou 38 komnatu, ty vole.“

„Já vím, že nejsem svatej a příkladnej mnich, ale ty vole, tady jde o budoucnost světa, vesmíru a tedy i tvoji, jejich a tak vůbec.“

„Máš na to nějaký důkazy?“

„Jo, stačí se mi podívat do hlavy.“

„Hm, ty vole, to je tak blbý, že by to mohla bejt pravda a vohnouti ti uvěří,“ zadumal se Kakodémon a chvíli přemýšlel.

„Máš perník?“ zeptal se Ponga.

„Mám, K-démone,“ odpověděl Pong a vytáhl s lišáckým úsměvem pytlík s krystaly.

Kakodémonova ručka se natáhla a nechala si vyklepat několik krystalků, které nasypal mezi zuby.

„Dobrej matroš, pojďte za mnou, ukecáme další strážce, aby vám odpustili druhou a třetí zkoušku.

„Co je druhá zkouška?“ zeptal se Kokot.

„Nechat si vykourit od Růžovýho Pikodémona,“ zasmál se K-démon.

Tunelem s pekelnou výzdobou stěn došli do pečlivě strážené zahrady s růžovým altánem, ve kterém bylo veliké růžové letiště.

„Nazdar Kako,“ ozval se měkký ženský hlas. Zpoza altánu se objevilo růžové stvoření s růžovými nožičkami, divným tělem, ručičkami a velkými ústy.

„P-démone, potřebuju pomoc. Tady Pong chce mluvit s Mistry.“

„Pong, Pong. Já si tě dobře pomatuju, ty malej zmrde, nikdy sis nenechal vykourit.“

„Nejseš můj typ, ty stará buzno,“ s lehkým úsměvem odpověděl Pong.

„Vidím, že máš piko. C-démon bude rád. Dneska večer zapaříme, žejo?“ zeptal se P-démon.

„Jasně, ale až promluví s Mistry,“ odpověděl Pong.

„Já mu zavolám,“ řekl P-démon a vzal ze stolku altánu růžový telefon.

„C-démone, hádej koho tu mám,“ začal P-démon mluvit do telefonu.

„Ty vole, nedělej si prdel, jak to víš?“

„Jak se na nás díváš?“

Nastalo kratší ticho, než P-démon pokračoval.

„Neříkej mi, že si zase honíš v křoví, ty dobytku jeden. Já sem ti říkal, že můžeš kdykoliv přijít a vykourit mi.“

Nedaleké křoví se rozhrnulo a vylezla mohutná postava opáleného svalnatého muže s raketometem místo jedné ruky a mohutným břišním pekáčem do ruda vybarvených svalů.

„Třetí zkouška?“ zeptal se Kokot.

„Jo, vyhoň mi,“ odpověděl pisklavým hlasem C-démon.

„Nikdy,“ řekl stručně Kokot a poodstoupil.

„Pongu, ty zmrde, víš že mi dlužíš ještě nějaký prachy,“ obrátil se C-démon k Pongovi.

„Vím a dnes večer to srovnáme. Víš, že jsem tenkrát odešel dost ve spěchu.“

„Dost ve spěchu, co tě teda přivádí?“

„Potřebuju mluvit s Mistry.“

„Si jako myslíš, že s tebou budou chtít mluvit, jo?“ zasmál se C-démon.

„Jde o budoucnost samotný existence, chci se jim vydat a nechat je samotné rozhodnout.“

„To je docela odvážný rozhodnutí, kamaráde,“ dumal C-démon.

Proběhla malá dramatická pauza, než pokračoval.

„Pongu, přivedu tě k nim. Bude sranda a uvidíme jestli zafunguje ten tvůj výjimečný talent uniknout z jakéhokoliv průseru. Pojd'mež.“

Skupina se vydala po cestě k velké dřevěné bráně v kamenné hradbě. C-démon zatahal za lano zvonu, který se mocně rozezněl. Po chvíli se brána pootevřela, vyběhlo několik mnichů, kteří popadli Ponga a zavřeli za sebou.

Pong stál ve starobylé dřevěné místnosti zaplněné vůní kadidla a klečícími mnichy, před čtyřmi prázdnými strohými dřevěnými židlemi.

Zazněl gong a osazenstvo položilo hlavy na podlahy. Zadními dveřmi přišli čtyři na první pohled hodně staří muži s dlouhými bílými vlasy a vousy, kteří byli oblečeni ve starodávných rouchách.

Usadili se a pohlédli do Pongových očí.

„Pongu, víme proč si přišel. Za celých tisíc let, po které žijeme v tomto klášteře, jsme necítily takovou energii vesmíru. Přišla s tebou a víme, že chceš, abychom ti nahlédli do mysli.“

„Mistři, já vím, že nejsem dokonalý a děkuji vám za vaši šlechtnost,“ mlátil Pong hlavou do podlahy. Takovou pokoru u něj nikdo ještě nikdy neviděl.

„Pongu, měl by sis uvědomit, že my se ti do mysli dívat nebudeme. Pomůžeme ti, abys do ní nahlédl sám. Víme, že se dějí zlé věci a Kapitán Blázen má odpovědi.“

Pong neustával pokorném mlácení hlavou o podlahu.

Mistři započali vzájemnou poradu.

„Všichni ven. Zůstane tu jenom Pong,“ oznámili Mistři společným hlasem po chvíli diskuse.

Mniši beze slov splnili příkaz a v místnosti zůstal pouze Pong.

„Lehni si na podlahu,“ přikázali Mistři a zvedli se z židlí.

Pong je poslechl. Leh si, natáhl ruce podél těla a díval se, jak se k němu přibližují staré vyschlé tváře a natahují k němu pařáty s dlouhými nehty. První se dotkl jeho hlavy, rychle se přidal další, až nakonec nebohého Ponga drželo za hlavu osm rukou.

Jemu to bylo už jedno, protože zavřel oči.

Ihned je zase otevřel, protože nechtěl přijít o show se starejma týpkama a hlavně večer byl za rohem a mejdan se blížil. Jenže byl tu malý problém.

Nebyl v chrámu, ale nýbrž v čínské škole a seděl ve školní lavici. Přednášející zrovna začala dějepisnou přednášku.

Roku 1885 japonský vědec Nagayoshi Nagai isoloval z Ephedry Vulgaris efedrin. Tentýž vědec roku 1893 syntetizoval z efedrinu methamfetamin. V létě 1919 japonec Akira Ogata syntetizoval krystalickou formu methamfetaminu. Po prohrané druhé největší válce 20. století císař 1946 nařizuje tajným ediktem zvýšit produktivitu japonského hospodářství o 150 procent. Vzhledem k tomu, že velká část japonské mužské populace je ozářená radiací, zmrzačená nebo mrtvá, uchylují se vlastníci největších výrobních prostředků k neoficiálnímu přidávání methamfetaminu do stravy svých zaměstnanců. Do roku 1989 vystoupá japonská ekonomika do čela všech zemí a společnost si užívá blahobytu. Nikomu nevadí 16 až 18ti hodinová pracovní doba, šest dnů v týdnu, bez dovolené a s naprostou oddaností společnosti, která dává jídlo a peníze.

Ke konci 20. století se objevují první hlasy upozorňující na záhadný nárůst sebevražd a zvyšující se agresivitu ve společnosti. Nikdo jim však nevěnuje pozornost. Následujících deset let se společnost plíživě mění a na počátku 21. století oficiálně vyjde najevo, že posledních šedesát let byla japonská populace cíleně dopována methamfetaminem a Japonsko je kompletně v rukách Jakuzu. Lidé zjišťují, že jsou plně v jejich moci. Když nastanou demonstrace a protesty, obyvatelé pocítí jaké to je, když amfetamin není. Roku 2045 je globálně obchod s amfetaminem legalizován a Organizace spojených národů zaniká.

Z Jakuzu se od války vyvinula mocná globální organizace, ovládající finanční toky, trhy s technologiemi a především 95% procent světového obchodu s amfetaminovými drogami, jejichž výrobu dotáhli k takové dokonalosti, že každý jejich nový produkt byl lepší, silnější a účinnější.

Svět ovládá japonská Jakuz, čínské Triády, americké syndikáty výrobců potravinových náhražek, několik indických výrobních konglomerátů a arabští majitelé ropných polí a plošin.

Probíhají experimenty s lidskou DNA. Problém je, že již neexistuje původní lidská DNA, veškerá dostupná je nějakým způsobem poškozena a vědcům se hlavně nepodařil vyřešit zásadní problém. Tím jest, kterak donutit lidský organismus, aby produkoval methamfetamin sám. K tomu, je totiž potřeba čistá lidská DNA a k jejímu sehnání byli stvořeni Sběrači genů.

„Fajn, kurva zajímavý, ale co tady dělám. Kde to vlastně sem?“ uvědomil si Pong, že ho trápí úplně jiný problém, než poslouchat dějepisnou přednášku o historii vlivu pervitinu na vývoj společnosti. Rozhlédl se po přednáškové hale a spatřil všelijaké cizince z různých koutů vesmíru, kteří sledovali přednášející s šesti kozama.

„Pongu. Pongu, pojď se mnou, jestli chceš najít Kapitána Blázna,“ ozval se tichý hlas. Pong se začal znovu rozhlížet, ale nikoho neviděl.

„Pongu, ty vole, tady dole,“ uslyšel znovu hlas a cosi ho zatahalo za nohavici. Sklonil hlavu a spatřil malého trpaslíka.

„Kdo seš?“ zeptal se.

„Pongu, ty vole, taťka Šmoula. Jestli chceš vědět víc, pojď kurva se mnou,“ zopakoval s naléhavostí v hlase trpaslík. Pong se tedy zvedl a šel za ním.

Vyšli do školní chodby, trpaslík zapískal a rozhlížel se. Po chvíli se zpoza květináče vynořil další trpaslík, který táhl kárku s nápisem ‚Jamaga‘, ve které byl usazen další trpaslík. Pong na druhý pohled rozpoznal, že trpaslík ve vozíku je invalida bez nohou.

„To sou moji kámoši,“ představil nově příchozí trpaslík.

„Teď musíme vypadnout, pojď za námi.“

Pong ani neodporoval a zamířil s trpaslíky na toalety. Otevřeli dveře se záchodem a trpaslík spláchl.

„Jmenuji se Serepes, pojedeme tobogánem.“

„Cože?“ podivil se Pong, ale jen se díval a zíral. Trpaslík, který tlačil kárku vzal invalidního kamaráda, hodil ho do mísy, pověsil se na splachovací špagát a spláchl. Poté stiskl skryté tlačítko nad pravým předním kolečkem a vozík se složil do malé kostičky, kterou dal trpaslík do kapsy a skočil do záchodové mísy. Serepes spláchl a podíval se po Pongovi.

„Teď ty.“

„Vždyť tím neprojdou.“

„Sežer tuhle tabletu a neso,“ řekl Serepes a podal mu nějakou divnou tabletu.

„Co to je?“

„Zmenšovací tableta a nezdržuj.“

Pong prohlédl tabletu a usoudil, že nemá cenu řešit jiný plán, polkl ji a jen s údivem zíral, jak se záchod a Serepes zvětšují.

„Tak dělej, skákej. Spláchnu po tobě, protože jít poslední je nejtěžší, musíš proplavat sifonem,“ plácl Serepes Ponga po zádech, který si povzdechl a začal šplhat po trubce k okraji záchodové mísy. Podíval se do hlubiny záchodového otvoru a skočil šipku do vody. Pár sekund poté ho prudký proud vody protlačil kolenem do svislé odpadní roury.

Pong letěl starou trubkou, ruce podél těla, hlavou napřed jako torpédo. Nad ničím nepřemýšlel, jen si užíval adrenalinového toboganu. Míjel jednotlivé přípojky a dle neustále zmenšujícího se průměru mu docházelo, že se blíží ke spodním patřům budovy.

Stalo se přesně to, co nechtěl, aby se stalo. Ucpal trubku a zasekl se.

„Doprdele,“ proběhlo mu hlavou a doufal, že pomůže Serepes, který šel za ním. Mezitím však v místnosti za zdí, seděl člověk na záchodě a ještě nevěděl, že hladina v záchodové míse se pomalu zvedá.

Pong stále zadržoval splašky nad sebou až došlo k nevyhnutelnému a hovna probublaly do záchodu zrovna ve chvíli, kdy si sedící nešťastník utíral prdel. Z mísy vystříkl gejzír výkalů, muž se polekal a otřel si čelo papírem od hovna, který zrovna držel v ruce. Nikdy se nedozvíme, co se mu prohnalo tenkrát hlavou, ale dozajista nic pěkného to nebylo. Papír však vyhodil automaticky do mísy a spláchl. Hladina začala přetékat na podlahu, proto vzal gumový zvon a prošťouchl sifon.

Přesně tohle Pong potřeboval. Vydechl veškerý vzduch z plic a nechal tlak, aby ho protlačil skrz úzké hrdlo, za kterým čekalo koleno do vodorovné kameninové roury s větším průměrem. Zpomalil, proplul ještě jedním kolenem a do obecní kanalizace se dostal elegantním seskokem na cihlový chodníček, kde již čekal trpaslík s invalidním kolegou.

„Kde je Serepes?“ zeptal se trpaslík.

„Šel za mnou,“ odpověděl Pong a netrpělivě sledoval výpust, kterou připlul.

Nečekali dlouho, proud sraček a prezervativů s veselým přibližujícím halasným smíchem dával najevo, že se blíží Serepes.

Ladně seskočil k čekajícím a podíval se po Pongovi.

„Dobrá prdel, ale trochu si se šprajcnul, co?“ smál se.

„Jo, trubka byla trošku užší.“

„Takový věci se holt stávají, když používáš potrubní přepravu ve starejch neudržovanejch domech,“ zasmál se Serepes a otočil k druhům.

„Co vy, připraveni? Mrzáku, připoutej se, asi nás čeká ostřejší jízda.“

„Cože?“ zeptal se Pong.

„Vítej v pekle. Připrav si meče, ty vole. Já půjdu v čele, ty nám budeš hlídat prdele. Jasný?“

„Serepesi, není problém, ale na co se mám připravit?“

„Na všechno, co tě bude chtít zabít,“ zasmál se Serepes a šel do čela. Invalidní trpaslík vyndal hornické lucerničky, rozvěsil je v rozích kárky a rozsvítil. Ponga překvapilo, jak vydatně svítily.

Skupina se dala do pohybu starou kanalizační stokou a nic nenasvědčovalo tomu, že by mohlo přijít nějaké nebezpečí.

Pong si však všiml svítících teček, které je sledovaly z kanalizačních otvorů ve stěnách stoky. Smrdutá voda se jemně vlnila a na tváři ucítili jemný páchnoucí vánek.

„Připrav se Pongu,“ řekl Serepes a vytáhl pistoli. Stejně učinili jeho společníci a trpaslík zvaný Mrzák odněkud vyndal kulomet, který nasadil na hranu svého převážedla.

Vzduch prořízl pištivý zvuk a z temnoty stoky se vynořili potkani osedlaní kostlivci v uniformách jednotek SS.

„Co to kurva...?“ zamručel Pong.

„Hitlerova ochranka, musíme přes ně projít, abychom měli právo vstoupit do pekla.“

„Do jakýho pekla, kurva?“

„Neptej se, uvidíš. Teď dělej, co umíš nejlíp,“ odpověděl Serepes a pokračoval v cestě.

Za neustálého sledování pekelnými jezdci dorazili do velké haly s ocelovými vraty, nad kterými se skvěl nápis „*Vítejte v Pekle*“. Po zemi se válely hromady lidských a zvířecích kostí.

Seskupili se u dveří a sledovali, jak se kolem nich vytváří půlkruh kostlivců sedících na potkanech. Jeden, v odrbané uniformě důstojníka, vystoupil s potkanem z řady a promluvil.

„Jeden z vás se musí utkat s mým nejlepším bojovníkem.“

Serepes ani neváhal a odpověděl.

„Mistr Pong se utká s vaším bojovníkem a prokáže naše právo vstoupit do Pekla.“

„Dobrá. Na život a na smrt!“ vykřikl a rozesmál se, až se všechny jeho kosti třásly. Přidali se i ostatní a za chvíli celá hala duněla ďábelským smíchem kostlivců.

Pong se podíval po trpaslících, nic neřekl a vydal v ústrety boji. Důstojník svým bičíkem ukázal na jednoho kostlivce, který se svým potkanem vyšel z řady.

Oči protivníků se setkaly, Pong nečekal a vyrazil jak čínský vánek proti nepříteli. Předvedl svůj tradiční kung-fu tanec, na jehož konci byl nohou a ocasu zbavený potkan, pln bolesti cukající a zuřivě svými čelistmi ničící vše ve svém okolí.

Kostlivec spadl na zem a potkan jej zcela rozmačkal. Pong se vítězoslavně podíval po důstojníkovi, pak si prohlédl všechny bojovníky a šel dorazit zraněného potkana ranou do hlavy.

Ozvaly se lunaparkové fanfáry, nápis „*Vítejte v Pekle*“ se rozsvítil a dveře pomalu začaly, tradičně se skřípotem, otevírat.

„Běžte zmrdi, dneska ste to měli jednoduchý. Serepes, příště už tě dostanu,“ řekl důstojník, otočil potkana a zmizel v kanalizaci spolu se svými bojovníky.

„Vždycky ho naseru, když tudy procházíme,“ řekl Serepes.

„A procházíte tudy často?“ zeptal se Pong.

„Podle toho jak je potřeba, pořád je hodně lidí jako si ty, kteří potřebují navést na správnou cestu.“

„Podle čeho si vybíráte?“

„Pongu, ty seš protěkční zmrđ, normálně máme pořadník a čekací doba je kolem 42 let.“

„Aha,“ zamyslel se Pong a už se raději na nic neptal.

Ocelová vrata se za nimi zavřela a stáli před cestou, která byla lemována lávovými fontánkami a sochami bytostí, které vypadaly jakoby zamrzly v jediném okamžiku. Nebe bylo černé, plné blesků a odrazů z hořících jezer.

„Tak to je Peklo. Dojdeme do osady, pokecáme v motelu, zajedeme do bordelu za Hitlerem a ráno budeme pokračovat v cestě.“

Pong stále nic neříkal a šel s trpaslíky cestou, která vypadala jako žádná jiná. Dlážděná lidskými hlavami, obrubníky z kostí, lavičky ze žeber a pánví, pyramidy z lebek obklopené rudými růžemi s krvácejícími listy.

Mezi tím vším velké plochy vyplněné gigantickými kotly, ve kterých se vařily duše hříšníků, vydávající uši trhající řev. Pod kotle přikládala nechutná monstra ohromné hroudy uhlí a nepřetržitě kontrolovala teplotu.

„Hodně hustý. Pokaždý, když tadyma procházím, zírám jako malý děcko. Za chvíli dorazíme do civilizace a odpočineme si,“ řekl Pongovi Serepes.

Dorazili k velké osadě, osvětlené lampami z kostí se stínítky z lidských kůží, s domy ve tvarech lebek a různorodých krvavých bohů. Všude samé obětní kameny, u kterých probíhaly rituály plné krve a všemu tomu dominoval dřevěný dům na kopci.

„Dole v motelu se ubytujeme a večer půjdeme navštívit Hitlera,“ řekl Serepes.

Serepes, jeho druzi a Pong vstoupili do podniku jménem „*Gates motel*“.

V zakouřené recepci osvětlené malou lampičkou seděl u počítače obtloustlý muž s pleší a brýlemi.

„Nazdar Wille, jak se daří?“ zahlásil Serepes. Muž pozvedl hlavu a dlouhým pohledem změřil příchozí.

„To se mi snad zdá, Serepes i se svým polovičním kámošem,“ zasmál se.

„Já sem tady taky,“ dodal trpaslík tlačící invalidní vozík.

„Já tě vidím, co vás sem přivádí?“

„Tady Pong je na cestě a potřebujeme navštívit Hitlera. Je doma?“

„Jo, je. Dneska má mejdan. Budete chtít pokoj s vanou nebo sprcháčem?“

„S vanou prosimtě, ve sprcháči mám vždycky divnej pocit, že mě někdo sleduje.“

„Dobrá tedy, tady máš magnetickou kartu, dveře číslo 23,“ podal Will Serepesovi kartičku.

„Co to je, ty vole?“ zeptal se Pong.

„Můj nový vynález, elektronický klíč. Upgradoval jsem svůj operační systém a podařilo se mi připojit elektronický zámek.“

„Jasně,“ pokýval hlavou Pong.

„Uvidíme se večer u Hitlera?“ optal se ještě před odchodem Serepes.

„Nechodím k němu, vybírá si divnou společnost,“ odpověděl Will a vrátil se ke svému počítači.

Motelový pokoj byl strohý, jedno letiště a dvě dětské postýlky, malý stolek a televize s otvorem pro mince. Pong připravil několik lajn methamfetaminu a Serepes s kolegou šli umýt opruzeniny a otlaky svého postiženého přítele.

Pong objednal večeri, otevřel studené pivo, naházal pár mincí do televize a chvíli přepínal kanály. Když konečně narazil na porno, zatvářil se spokojeně, dal nohy na stůl a čekal příchodu obsluhy.

Společně pojedli, chvíli sledovali porno a po setmění vyrazili k domu na kopci. Z oken svítila světla rozjetého mejdanu a u dveří stáli dva obrovští nazi černoši s velkými kyji v rukou.

„Stůjte, máte pozvánku?“ zastavil je jeden z nich.

„Ale no tak, negře, nedělej, že mě neznáš. Já jsem Serepes, průvodce po cestách,“ řekl Serepes.

Černoch povzdechl, podíval se po druhém strážci a pak zpět na Serepese.

„Já vím kdo seš, jen jsem chtěl zachovat dekorum. Běžte dovnitř, stejně už o vás vědí,“ odpověděl černý strážce a otevřel.

Uvnitř nebylo nic, co by Ponga mohlo překvapit. Jen ten interiér v „nazi“ stylu ho udivil svojí věrohodností. Černé, nahé služebnice se ujal invalidního trpaslíka a odvezly někam do útrobu domu.

„To je v pořádku, znají ho. My dva půjdeme za Hitlerem a kolega si zajde za těmi svými velkými ebenovými kládami,“ řekl Serepes a postrčil Ponga, aby nezíral jako tele na nová vrata.

Vešli do společenské místnosti, kde byla věru různorodá společnost. Kromě nacistických pohlavárů v křeslech seděli, pili a kouřili různorodí muži od několika papežů, politici od Stalina přes Kennedyho až po Václava Klause. To všechno doplňovali větší či menší diktátoři, teroristé a několik hipíků.

Hitler seděl ve zlatém trůně, obklopen jednotkou kostlivců, černými děvkami a čeho si ještě Pong všiml, všichni byli holohlaví.

„Serepes, kde ty se tu bereš, ty jedna židovská děvko. Zase na cestě?“ povstal Hitler ze svého trůnu a předvedl několik svých tradičních gest.

„Jsem a asi tušíš co po tobě chci.“

„Je mi to jasný, tradičně propustku do dalšího levelu, že jo?“ zasmál se Hitler a poplácal černou prdel, kterou nastrčila jedna z holek.

„Přesně tak, Hitler,“ odpověděl Serepes.

„Pravidla znáš, tvůj klient si ji musí zasloužit.“

„Jako vždycky,“ řekl Serepes a podíval se na Ponga.

„Jaký pravidla?“ zeptal se Číňan.

„Řeknu ti je později, teď si jdi užít,“ odpověděl Serepes a začal se rozhlížet konečně po holkách.

„Běž zapařit, jestli to máš rád tvrdě velkým pyjem, vyber si koho chceš,“ otočil se Hitler k Pongovi.

„Pěkně děkuju, já radši zůstanu u černých krásek,“ hlesl Pong a už přesně věděl, se kterou si užije.

Nově příchozí se zapojili do pařby.

Těžko přesně odhadnout jaká uběhla doba od příchodu do Hitlerova domu hříchů, ale Pong najednou získal pocit, že na něco zapomněl. Černá děvka byla úplně vyčerpaná, vyhublá a tvrdě spala.

Oblékl se a vyšel ze dveří. Venku stále zuřil mejdan, jakoby neměl nikdy skončit. Začal se prodírat davem a snažil se vzpomenout, kde je a co chce.

Dorazil do společenské místnosti, kde si zrovna Hitler dával švédskou trojku s nějakými holohlavci.

„Tak co Pongu? Tvoje holka usnula?“ pootočil Hitler hlavu.

„Jo, asi sem ji trošku unavil.“

„Tak si najdi jinou,“ zazněla odpověď.

Pong se zamyslel a řekl si, že proč ne.

Utekl další čas a Pongovými rukama prošlo vícero děvčat. Začínal být trošku unavený a perník už příliš nezabíral. Začal se zaobírat tím, že by si šel na chvíli lehnout. Ani nevěděl jak, ale zavřel oči a upadl do hlubokého spánku.

„Pongu, ty vole, co to děláš?“ uslyšel známý hlas.

„Šéfe?“ otevřel oči a rozhlédl se po místnosti. Nikoho nikde neviděl, ale ten záblesk myšlenky vrátil Ponga zpět do kruté reality a uvědomil si, že je na cestě k nalezení Kapitána Blázna. Rychle se oblékl a vnořil do stále běžící párty. Chvíli mu trvalo než našel Serepese, který zrovna na stole klátil nějakou invalidní indiánku před jásajícím davem.

„Ty vole, proč si mě nevyzvedl. Vždyť jsem úplně zapomněl na svůj úkol,“ odtrhl trpaslíka od rozdělaný práce.

„Co je Pongu? Něco se děje?“

„Všechno se děje, musím odsud vypadnout a pokračovat v cestě.“

„Jo tááák, panáček si konečně vzpomněl,“ zasmál se Serepes a začal se oblékat.

„Pojď, jdeme za Hitlerem.“

„Hele, Hitler, máš to tady hrozně fajn, ale fakt musím vysmahnout pryč. Mám své úkoly,“ řekl Pong Hitlerovi.

Ten chvíli mlčel a díval po dvojici.

„Takže sis nakonec vzpomněl. Škoda, mohla by s tebou bejt sranda a budeš nám tu chybět.“

„Takže můžu jít?“ zeptal se blbě Pong.

„No jasně, nikdo vás tady nedrží, nepřišli ste sem za trest,“ rozesmál se Hitler a dodal, „propustky vám vydá Gates v motelu. A teď už padejte, vidíte, že tu mám nějaký povinnosti.“

Serepes sehnal své kamarády a sešli z kopce do motelu, kde už čekal Gates s vytištěnou a orazítkovanou propustkou.

„Po dlouhý době úspěch, co?“ zasmál se, když předával Serepesovi průvodní doklady.

„Naštěstí, ale i tak mu trvalo kurevsky dlouho, než se probral,“ řekl Serepes.

„Jak to myslel?“ optal se Pong.

„Seš po dlouhý době první, kdo nezůstal u Hitlera v baráku. Teď pojďme, tvrdneme tu fakt dlouho.“

Serepese, jeho mrzácký doprovod a Ponga dovedla další obludná cesta k dveřím z nerezů s nápisem „Očistec“.

„Snad bude někdo na vrátnici, jdeme neohlášení,“ řekl Serepes a zvedl invalidního kamaráda do vzduchu, aby mohl zazvonit na tahací zvonek.

„Sem mohl zazvonit sám,“ pověděl Pong.

„To si mohl, ale Mrzák hrozně rád zvoní a já mu tu radost neodepřu.“

Invalidní trpaslík radostně zahýkal, čímž dal najevo, že souhlasí. Pong neodporoval a raději zmlkl.

Skupina přešlapovala na místě a mlčela.

„Hele, jak dlouho budeme ještě čekat?“ zeptal se napružený Pong po blíže neurčené době.

„Tak dlouho jak bude potřeba,“ odpověděl Serepes a přiložil do ohně, který rozdělal Mrzák.

„Budeme pařit?“ pokračoval Pong v blbém vyptávání.

„Můžu koupit v automatu nějaký lahvičky a rum, jestli chceš.“

„V jakym automatu?“

„Támhle vedle dveří je automat, vhodíš peníze a vybereš si nápoj podle své chuti.“

Pong se zmateně rozhlížel, ale pak si všiml, že je skutečně u dveří automat. Přešel k němu, prohlížel si nabídku alkoholu a z kapsy vytáhl několik drobných, které naházal do otvoru pro mince. Navolil pár čísel a automat vyplivl z výdejního otvoru láhve s pivem a rum. Jediný štěstí bylo, že Pong díky svým vycvičeným reflexům a postřehu láhve zachytil a zachránil je před rozbitím při dopadu na zem.

„Je to dobrý, zachránil jsem je,“ vítězoslavně pozvedl láhve nad hlavu a ihned jedno pivo otevřel.

„Kurva, měl sem žízeň jako trám, pivko sem fakt potřeboval,“ řekl Pong, když exnul láhev.

Když dopíjeli třetí láhev rumu, v nerezových dveřích zachrastilo a pomalu se začaly otevírat. Lehce zmatlaná skupina čekajících se pootočila a s otevřenými ústy pozorovali nahou krásku, která se před nimi objevila.

„Která ty seš? Posledně otevírala Máňa,“ zeptal se Serepes.

„Máňa povýšila na ředitelství, já jsem Pája,“ odpověděla Pája a podržela se mezi nohama. „Nějakej dobytek nám nechal muňky,“ dodala.

„Aha, jmenuji se Serepes a jsem na cestě,“ řekl Serepes.

„Já vím, kdo jsi a co tu chceš. Pojďte dál, právě jsme uklidili,“ řekla Pája a zmizela ve škvíře dveří.

Pong vstoupil za ní a ocitl se velké vykachlíkované lázni s bohatou výzdobou po stěnách v podobě erotických reliéfů.

„Kde to kurva sem?“ pomyslel si.

„V očistci milý Pongu,“ odpověděl ženský hlas. Pong se otočil a spatřil přicházející nahé dívky.

„No ty vole, to sou kundy,“ prolétla Čiňanovi hlavou prasácká myšlenka.

„Nebud' sprostý, poutníče. Umíme číst myšlenky,“ odpověděl ženský hlas a Pongovi došlo, že mu do hlavy mluví žena v popředí.

„Správně, jsem to já. Jmenuji se Jája a budu se o tebe starat po dobu tvého pobytu.“

„Ty vole, nesmím se tady zaseknout,“ nyní už nahlas řekl Pong a Jája se rozesmála.

„To nehrozí, tady se příliš dlouho nezdržíš. Jsi v očistci a sem se chodí očistit duše, kterým se podařilo projít peklem. Čichni si k sobě, vždyť smrdíš jako prase a to si se probral z Hitlerovy pekelný pařby docela brzo. Kdybys viděl jaký se sem občas dostanou trosky, to bys nechápal.“

Jája chytla Ponga za ruku a odvedla ho k velké lázni s průzračnou vlažnou vodou se vsypanými růžovými okvětními lístky. Pomocnice pomohly Pongovi ze šatu a nahého ho v rukou přenesly do bazénu, kde si již na malých nafukovacích matracích užívali trpaslíci.

„Kde se couráš?“ přivítal Serepes Ponga a pozdravil ho pozvednutou číší šampaňského.

Lázeň se zaplnila lepými děvčaty, které se staraly o blaho návštěvníků. Byl to v podstatě takový velmi luxusní bordel, který by kdekoliv ve vesmíru měl neustále plno.

Mrzák, invalidní trpaslík, si očividně užíval pozornosti, které se mu jinak nedostávalo. Být invalidním mrzákem ve špatném seriálu není žádná velká výhra. Jeho trpasličí asistent, jehož jméno zůstane navždy před dějinami utajeno, proplouval jako tučňák mezi dívčími nohami.

„Ty vole, Serepes, tady se mi fakt líbí,“ řekl Pong, když z plovoucího stolku šňupal s několika holčkami velké lajny methu.

„Mě taky, ale problém je, že tady nikdo nemůže zůstat,“ odpověděl Serepes.

„Jak tady nikdo nemůže zůstat?“

„Snížila by se kvalita poskytovaných služeb, neasi,“ zasmál se Serepes.

Pong už se dál nevyptával a užíval slastných bazénových chvil.

Čas vyhrazený pro pobyt v očistci se krátil, ale to ještě Pong a jeho doprovod netušili. Leželi zrovna v lehátkách a popíjeli koktejly, když přiběhla jedna z dívek a zašeptala Jáje do ucha nějakou zprávu.

„Pánové, budeme muset končit. Dostala jsem zprávu, že přichází obyvatelé vyvražděného města,“ otočila se k hostům.

„Jájino, ještě ne, perníku mám hodně a pařit můžeme fakt dlouho,“ oponoval Pong.

„Pongu, taková jsou pravidla. Mě je jasné, že jsi nadržený pařmen, ale musím ti připomenout, že máš úkol.“

„Já vím, Šéf,“ povzdechl Pong a zvedl se z lehátka.

„Vyrážíme,“ řekl trpaslíkům.

„Holky, tak zase příště,“ loučil se Mrzák se svými přítelkyněmi, když jej asistent ukládal do vozíku.

Nebyl to zase úplně smutný odchod, protože je vyprovodila skupina nahých dívek, které jim poskytovaly poslední chvíle potěšení. Pong si nechal rád vyhonit během chůze a popravdě řečeno, neustále zdržoval.

Nádhernou růžovou zahradou došli až k velké bráně z gigantické perly se zlatými dveřmi, vsazené do hradeb postavených z jaspisových cihel. Vedle stála malá perla s okýnkem, malou místností a nápisem „Vrátnice“.

Za oknem u malého pultu seděla v křesle postava s bílým plnovousem a vlasy, která sledovala televizi.

„Nazdar Petře, zase čumíš na porno?“ vyskočil Serepes na pult a sedící muž sebou leknutím cukl.

„Ty vole, Serepes, nemůžeš zazvonit jako každéj jinej? Vždyť tady máš napsáno ‚při příchodu zvoňte‘.“

„Vždyť mě znáš, nejsem tady poprvý,“ zasmál se Serepes a naklonil se, aby viděl na monitor.

„Hm, kinder porno, ty starej prasáku, ty se nezdáš,“ zasmál se a poplácal Petra po zádech.

„Co chceš, zase někoho provádíš po cestě poznání?“ zeptal se Petr a vypnul monitor.

„To víš, mám tu frajera, kterej má nějaký otázky a někoho hledá.“

„Jako obvykle, kdo to je?“ pokračoval ve výslechu Petr a hrál si s klíči.

„Pong, posílají ho šaolinští Mistři.“

„Aha, další protekční spratek. Kolik ti dávají?“

„Petře, víš, že mi nikdo nic nedává, mám prostě jenom drahý služby. Znáš to, když znáš hodně lidí,“ rozesmál se Serepes a významně mrkl.

„Nemá aspoň nějaký fety? Přijde mi trochu vyjetej,“ pohlédl Petr skrz okénko na Ponga.

„Jo, něco by měl. Pongu, pojd' sem,“ řekl Serepes.

Pong se přiblížil a opřel o pult.

„Hele, tady Petr by chtěl ochutnat ten tvůj sajrajt,“ oznámil mu trpaslík.

Pong se po obou podíval, vyndal svoje narkonáčiní a odsypal několik krystalů.

„Ty vole, perník. Ten už sem neviděl ani nepamatuji,“ rozzářil se Petrův obličej a okamžitě jeden kámen rozdrtil na prášek. Vytáhl z šuplíku ze stolu diamantové šňupátko a zprudka nasál prach do nosu.

Pong uznale pokýval hlavou a zase raději nic neříkal.

Když se Petr oklepal z kopance, který mu nadměrná dávka ušetřila, nadechl se a promluvil.

„Ty vole, to je matroš. Kdo to vaří?“

„Já,“ odpověděl Pong.

„Chlape, ty seš normálně génius, kdybych mohl opustit tohle zasraný místo, hned bych s tebou šel až na konec světa.“

„Dík.“

„Vidíš to, a už tady máš kámoše,“ zasmál se Serepes a Petr se přidal.

Pong, aby neurazil nadrtl ještě jeden krystal, dal si lajnu a zbytek nechal Petrovi.

Chvíli žvanili o životě a jiných nesmyslech, které v této realitě neměly významu, Petr vyndal z ledničky lahváče z Nebeskýho pivovaru a vlastně rozjeli pořádnou zábavu, kterou přerušil příchod dlouhé fronty lidí. Mladí, staří, ženy, děti, zvířata.

K vrátnici přišel vlasatý muž a podíval se po kymácejících se postavách.

„Posílají nás sem z očiště,“ s obavami oznámil.

Petr se po něm podíval skelným zrakem, otevřel tlustou knížku a chvíli v ní listoval.

„Jo, vy jste to vybitý město. Tady píšou, že jste měli přijít až za měsíc.“

„To bude nějaká mýlka v záznamech, protože barbaři přijeli předevcírem a kněží v chrámu nic neříkali o tom, že přijedou až za měsíc,“ odpověděl vlasáč.

„Hm, jestli jste dostali jiný instrukce než já, tak asi nastala drobná chyba v našem nebeském úřednickém aparátu. Občas se takové věci stávají,“ zamručel Petr a podíval se po Pongovi a Serepesovi.

„Budete muset jít, mě čeká zkurveně hodně práce. Než odbavím tenhle dav a každého zapíšu do databáze, uteče pořádně kus věčnosti. No, ještě že tu mám něco proti únavě.“

Vyšel ve svém bílém hábitu z vrátnice, přešel k bráně a do malé klíčnické zdířky strčil klíč a otočil jím. Brána se v naprosté tichosti pootevřela a vypustila ven bílé jasné světlo.

„Ty vole, ještě oslepnu,“ zakryl si Pong oči a následoval trpaslíky do bílého světla.

Stáli před velkým náměstím ze zlata tak ryzího, že i průzračný křišťál záviděl, obklopeném zlatými domy postavenými na základech z drahokamů.

„No to mě poser hlavu,“ neskrýval Pong svůj údiv.

„To je co, ty vole. Pokaždý, když sem přijdeme, zíráme jako malý děti,“ řekl Serepes.

Město obklopovaly mohutné hradby s dvanácti branami a čeho si Pong okamžitě všiml, byl neskutečný cit pro čtvercovou geometrii.

„Půjdeme do chrámu na centrálním náměstí,“ ukončil Serepes kochání a vyrazil přes náměstí směrem k kopuli, která vyčnívala nad městem.

Cestou potkávali poletující duše, obláčky s odpočívajícími anděly a létající růžové slony.

„Je tady nějaký bordel?“ zeptal se Pong.

„Ses zbláznil? Tady seš v nebi, ty vole. Tady je každej šťastnej bez pozemských starostí,“ odpověděl Serepes.

„Tak doufám, že se tady dlouho nezdržíme,“ dodal.

Došli k velkému zlatému chrámu s blikajícím nápisem „Ráj“. Vstoupili dovnitř a zamířili k velkému kuleťému stolu, okolo kterého stáli nějakí chlápci a něčem se dohadovali. Pong uslyšel známý hlas.

„Šéfe, ty vole, Šéfe, jste to vy!?“ rozeběhl se ke stolu.

„Pongu, co tady děláš?“ odpověděl hlas a postava se otočila.

Pong se zarazil, protože mu došla jedna drobnost. Všichni byly bělovlasé máničky, s bílým vousem a v bílých hábitech.

„Šéfe...?“

„Pongu, vítej,“ promluvila další bílá postava.

„Kde to sem?“

„V nebeském ráji, ty vole,“ odpověděla postava.

„Kdo jste?“ zeptal se zase Pong.

„Já jsem Bůh, Ježíš a jeho dvanáct učedníků a Šéfa si poznal,“ odpověděl Bůh.

„Proč vypadáte všichni stejně?“

„Protože v ráji jsme si všichni rovni,“ řekl Bůh.

„I ženský?“

„I ženský, vypadaj jako my, akorát mají kozy.“

„To si děláš prdel,“ zamručel Pong.

„Nedělám. A vůbec, co tady děláš?“

„Pátrám po Šéfovi.“

„Tak to si ho našel. A vůbec, jak se máš? Dlouho sme se neviděli,“ řekla jedna bílá postava.

„Ty vole, Ježíši!? Já bych tě vůbec nepoznal. Dík za optání, mám se celkem dobře a sem rád, že sem našel Šéfa. Taky si ho odvedu sebou zpět domů, do naší podmořský jeskyně.“

„To nebude tak jednoduchý,“ pokračoval Ježíš.

„Proč by to nebylo jednoduchý? Známe se, mám lahváče, nějaký perník, zavoláme kozatý bělovlasý mařky s bílejma vousama a kozama a zapaříme.“

„Ty máš lahváče?“ skočil do rozhovoru Serepes.

„Jo, sebral sem jich pár Petrovi z ledničky,“ odpověděl Pong.

„Ten bude nasranej.“

„Nebude nasranej, pošleme mu pár basiček a ty Ondřeji skoč do chladáku pro studený a vem rovnou rum,“ rozhodl Ježíš, když viděl, že Pongova provokativní nabídka vyvolala v zástupu jeho apoštolů rozrušení.

„Jidáš, zavolej holky, tohle jednání se nám protáhne,“ dodal.

„Von je tady taky?“

„No jo, to víš protekce, stejně jako v tvým případě,“ zasmál se Ježíš a otevřel lahváče, který donesl Ondřej.

Učedníci nelenili a stůl se brzy zaplnil láhvami a místnost vousatými ženami.

Pong připravil větší množství větších methamfetaminových lajn a počal rozhovor s bílým mužem, který měl Šéfův hlas.

„Šéfe, co si pamatujete poslední?“

„Pongu, utíkám a padám k zemi.“

„Co dál?“

„Otáčím se a vidím jak se na mě řítí klaun, pak mám chvíli výpadek a najednou stojím před Hitlerem v nějakém šíleném bordelu, kde po mě chtějí, abych pařil jako kdyby fakt šlo o nějaký život.“

„Šéfe, ten podnik znám.“

„Chvíli sem se zdržel, ale po nějakém čase sem si uvědomil, že je to pořád dokolečka a šel sem do prdele. Očistec nebyl špatnej, pohodička, neskutečná pohodička, tam se mi opravdu líbilo. Jenže zábavu mi přerušila nějaká výprava duchodců, která zemřela při havárii autobusu a musel sem vypadnout. S tím debilem na vrátnici nebyla žádná prdel, prošacoval mě, oblékl do tohodle příšernýho hábitu, nasadil paruku s přiblblým vousem a poslal mě mezi tyhle úchyláky. Kurva, proč ty vypadáš normálně?“

„Šéfe, jsem tu s partou magorů, kteří mě doprovázejí po mé cestě poznání,“ ukázal Pong rukou k trpaslíkům, kteří se náramně dobře bavili ve skupince s Bohem, Ježíšem, Jidášem a několika vousatými kráskami.

Ježíš si povšiml, že se k nim Pong otočil a vyzval oba dva, aby se přidali.

„Pongu, máme takovej problém.“

„Jakej problém?“

„Chápeš, že tvůj Šéf je mrtvej a už se nemůže vrátit zpět mezi živý?“

„Proč by se nemohl vrátit, když sem se dostal až sem. Já se bez Šéfa nevracím.“

„To prostě nejde, jednou je mrtvej a mrtví se vracet nemůžou.“

„Moment, ale co zombie a jiní nemrtví. Sám jednoho dobře znám. Mozeček. Šéfe, jemu se po vás tak stýská,“ oponoval Pong.

„Pongu, zombie jsou něco jinýho. Nemůže se vrátit, takovej je koloběh,“ řekl nekompromisně Ježíš a podíval se po Bohovi, který souhlasně kýval hlavou.

„Tak co mám dělat?“ zeptal se s nejistotou v hlase Pong.

„Hledat odpovědi na svý blbý otázky, který se ti honěj hlavou, ty vole zabeďněj,“ promluvil Bůh.

„Jasně,“ zamyslel se Pong a naprosto vůbec netušil, na co se má teda zeptat. Připadal si dost zoufalý, protože se dostal tak daleko a ničeho nedosáhl. Aby řeč nestála a než ho napadne něco chytřejšího, pokusil se blbě aspoň na něco zeptat.

„A co ste vlastně řešili, než sem přišel?“

„Pongu, otázku fungování ráje, máme menší problém,“ odpověděl Jidáš.

„Jakej můžete mít zrovna vy problém, když seš tu i ty, ty vole,“ drze reagoval Pong.

„Já nejsem problém, on je problém,“ ukázal Jidáš na Blázna.

„Cože?“ lekl se Pong.

„Neměl by tu být, ale prošel. Půlka z nás je pro, aby tu zůstal, druhá půlka je proti.“

„Proč?“

Máme prostě problém, na kterém se nemůžeme shodnout.“

„Jakej problém, nenapínej, ty vole,“ mručel Pong, protože svojí otázkou rozjel debatu, která ho naprosto nezajímala.

„Vždyť tu už je, tak co naděláte?“ dodal.

„Nenaděláme nic, já si to taky myslím, ale zbytek si není jist, jestli se může klon dostat do ráje.“

„Vy máte problémy,“ zamručel Pong, který si myslel, že je trápí něco horšího.

„Můžu odtud vypadnout? Tohle nemá smysl.“

Ježíš se podíval po Bohovi, ten se podíval se Serepese a jeho doprovod, Serepes se podíval na Ponga.

„Pongu, jestli chceš svoji cestu ukončit, stačí říct. Já se tady ještě chvíli zdržím.“

„Serepes, jsem ti vděčnej za hezkou procházku, ale naprosto zbytečnou. Kurevská ztráta času a mě asi nezbude nic jinýho, než se smířit s odchodem Šéfa do tohoto hodně pomatenýho místa.“

Podíval se po Ježíšovi.

„Zkuste ho občas poslat k Hitlerovi, ať se nenudí, trávit věčnost meditací není dobrá představa.“
„Uvidíme, musíme to probrat. Nenecháš nám nějaký perník?“ zeptal se ještě Ježíš.
„Ale jo,“ odsypal několik krystalů a otočil se zpět k Serepesovi.
„Teď mě vrať zpět do reality.“
„Budiž, jak je tvoje přání. Holt se musíš, ty vole, vrátit úplně na začátek,“ řekl Serepes a luskl prsty. Zablesklo se a Pongovi proletěly hlavou dvě slova. Klón a začátek.

Otevřel oči a nad sebou viděl čtyři staré vousaté ksichty šaolinských Mistrů.
„Hele, už je zpět,“ promluvil jeden z nich.
Pong vypadal jakoby vypadl z rychlíku. Zpocený, zkroucený, posraný a pochcaný.
„Kurva, já smrdím,“ posadil se a velmi rychle si uvědomil v čem sedí.
„Běž se umýt do koupelny, už tam na tebe čekají a pak se vrať,“ řekl další z Mistrů.

V koupelně Ponga očekávali mladí nazí učedníci, aby splnili veškerá přání návštěvníka. Pong si odplivl, vzpomněl na lázeň ze svého snu, vyhnal mládež a umyl se sám.

Šaolinští Mistři seděli ve svých křeslech, kouřili dlouhé čínské dýmky s opiem a vyčkávali. Čekání jim nevadilo, protože po těch letech byli celkem vycvičení v trpělivosti.

Očištěný Pong se vrátil a usadil do připravené židle, aby vyslechl Mistry.
„Pongu,“ promluvil Mistr po pravici, „ty zmrde zasranej, málem si nám zdechnul.“
„Pongu,“ promluvil pro změnu Mistr po levici, „chtěli jsme tě nechat zdechnout.“
„Pongu,“ promluvil první prostřední, „bohužel tě nemůžeme nechat zdechnout.“
„Pongu,“ promluvil druhý prostřední, „ale nechali sme tě aspoň pořádně vycukat.“
Dramatická pauza, ve které Pong raději mlčí.
„Pongu,“ promluvili společně jedním hlasem, „dozvěděl ses kurva něco a nebo to bylo celý zbytečný? Chápej, jsme se za tebe zaručili a měl si kurevskou protekci, kterou sis vůbec nezasloužil. Bídny podělaný pozemský červe.“
Pong mlčel, snažil se ovládnout a neposlat je do prdele. Věděl, že tím by si posral život a už nikdy by se nemohl spolehnout na pomoc místních Mistrů.
„Mistři,“ promluvil potichu, „já vím, že se někdy nechovám jako řádný člen tohoto společenství a hrozně si vážím vaší pomoci, ale celá akce byla zbytečná, nic jsem se nedozvěděl tedy kromě toho, že do ráje se fakt nikdy dostat nechci a že se musím vrátit zpět na začátek.“
Opět drobná dramatická pauza.
„Pongu,“ promluvili znovu jedním hlasem, „tak přeci něco ses dozvěděl. Někdy je lepší začít znovu od začátku. To jest neměnnou pravdou, která pohání celý vesmír.“

Pong si pomyslel něco o tom, že je to moudro jak poleno, ale raději pomlčel a poklonil se.
„Teď zmiz, už na tebe čekaj kumpáni. Přichystali pro tebe oslavu. My nyní odejdeme meditovat a možná se večer ještě uvidíme,“ řekl jeden Mistrů, zvedli se a odpluli z místnosti. Pong osaměl, zvedl se a zamířil k východu.

Venku již čekala skupina mnichů s K-démonem, C-démonem, P-démonem a Kokotem.
„Pongu, teda to je parta šilenců. Takový kousky, který umí, si ještě neviděl.“
„Ale viděl, Kokote. Vidím, že ses seznámil s místní úderkou,“ zasmál se Pong a konečně mu spadl kámen ze srdce.
„Kokot je taky fajn,“ řekl K-démon „přichystali sme malou oslavičku.“
„Rád s váma zapařím, potřebuju vypláchnout hlavu a nechat si projít hlavou nový plán.“
„Pongu, dozvěděl jsi se něco?“ zeptal se zvědavě Kokot.
„Kokote, dozvěděl, všechno ti později povím.“

Večírek běžel na plný koule. Nad chrámem vybuchovaly ohňostroje, opilí mniši předváděli různé opilé triky, pošťuchovali se nunčaki, tyčemi a jiným zahradním náčiním.

„Pongu, jak to jako myslíš, že se musíš vrátit na začátek. Vždyť je to nesmysl, Kapitán Blázen je mrtvý a mrtvý zůstane.“

„Kokote, ale já mám mentální problém, chápeš?“

„Jaký máš problém?“

„Kokote, řekni mi jednu věc. Našlo se u těla Šéfa nějaký hulení?“

Kokot se zamyslel a pak stručně odpověděl.

„Nenašlo.“

„Tak vidíš, ty vole. Mě furt něco nesedí. Chápeš? Šéf nehulil a nijak si nestěžoval.“

„To je skutečně divný,“ zarazil se Kokot.

„Kokote, ještě mi pověz. Našly se Šéfovy hodinky?“

„Nenašly,“ odpověděl rychle Kokot, kterému doteklo kam Pong míří.

„Pongu, to je fakt divný. To ses všechno dozvěděl díky Mistrům?“

„Ani ne, to mi poradil Serepes, abych se vrátil zpět na začátek. Víš jaký mám ještě podezření?“

„Jaký?“

„Šéf, kterýho zabili, byl klon,“ vypustil Pong z hlavy myšlenku, která mu tam těžce ležela.

„Jak to můžeš vědět?“ divil se Kokot.

„Kokote, šaolinská předtucha. Každopádně se musíme vrátit na místo, kde to všechno začalo,“ ukončil rozhovor Pong a sklonil se nad lajny.

Mejdan fičel a kolem svítání přišli Mistři se třemi muži s bílými vlasy a vousy a v bílých hábitech. Pong si jich hned povšiml a zamířil k nim.

„To není možný,“ vykřikl radostně, „vy ste se mi fakt nezdáli.“

„Proč bychom se ti měli zdát?“ rozesmál se Petr, „doufám, že máš ještě nějaký perník.“

„Petr, Ježíš a samotnej Bůh,“ smál se Pong a mával na Kokota, aby přišel.

„Mistři, já se omlouvám za své nadšení, ale vy se znáte s těmito pány?“ zeptal se nadšeně Pong.

„Samozřejmě, my mnoho známe,“ odpověděli společně s úsměvem ve obličejích.

„A kde ste nechali...?“ vzpomněl si Pong na své průvodce.

„Pongu, ty vole, tady sme,“ uslyšel známý hlas a otočil se. Byl to on, Serepes s Mrzákem a asistentem.

„Já myslel, že ste se mi zdáli a že vás už nikdy neuvidím,“ smál se Pong štěstím.

„To víš, vesmír je nepředvídatelný místo. Dáme lajny?“ zeptal se Serepes

„Jasně,“ odpověděl Pong.

Uběhl zase nějaký čas a Pong se Serepesem seděli u stolku a šňupali jednu lajnu za druhou.

„Hele, Pongu, je tady hrozná nuda. Nebude vadit, když pošlu Mrzáka dolů do vesnice pro nějaký děvky?“

„Víš jak jim bude trvat dlouho, než se sem nahoru vyškrábou?“

„To neřeš, máme své metody.“

„Mistři budou nasraný, ale rozhodně jsem pro,“ nebránil se Pong další zábavě.

Jak vymysleli, tak se stalo. Znenadání se za krátký čas mezi pařícími mnichy objevilo větší množství spoře oděných žen. Pařba nabrala další obrátky. Hudbu, bedny a DJ komentovat ani nemá smysl, protože toto vše se objevilo už někdy kolem půlnoci.

Po obloze uběhlo několik Sluncí, než se účastníci unavili tak, že po kláštere ležely znavené postavy a spaly hlubokým spánkem. Uprostřed nástupiště mezi tou vši apokalypsou u kulatého stolu hráli Bůh, Ježíš, Petr, trpaslíci, Mistři, Pong a Kokot poker.

„Až dohrajeme, zábava skončí,“ řekl jeden z Mistrů.

„Mistře?“ pozvedl hlavu Ježíš.

„Každá legrace jednou skončí a tahle skončit musí. Pong projevil postřeh a nyní se musí vrátit na cestu. Náš úkol byl splněn a místní osazenstvo čeká náročný úklid. Vždyť je tady z toho kůlnička na dříví.“

„Fajn, máš pravdu, ale nesor. Ještě jsme nedohráli,“ řekl Bůh. Všichni ho raději poslechli a vrátili se ke svým kartám.

Loučení bylo těžké. Hlavy bolely a těla byla zničená.

„Pongu, již nikdy se sem nevracej a hlavně nikomu nikdy nevyprávěj o týhle akci. Šaolin je stovky let budovaná známka kvality a nějaký klepy o děvkách v klášteře nejsou žádoucí. Jasný?“

„Mistře, chápu. A děkuji vám,“ poděkoval Pong Mistrům, kteří ho s Kokotem vyprovodili k bráně, aby se ujistili, že skutečně odešel a chrámová brána se za ním bezpečně uzavřela.

Tím samozřejmě příběh nekončí, ale musíme si nyní odskočit zpět k Muskům, ke kterým dorazil Karlos dojednat další spolupráci.

„Ne, fakt vám nemůžu říci, kde je základna. Minimálně ne do té doby, než se vrátí Pong s Kokotem z cesty do Šaolinu,“ povídal u stolu panu Jednookému a dalším Muskům. Netřeba popisovat, že seděli v kamenné hale s vysokými stropy u mohutného dřevěného stolu, který se prohýbal pod tíhou jídla a pití.

„Pong a Kokot. Věříš, že něco vyřeší?“ zeptal se Jednooký.

„Jednooký, myslím, že jo. Něco je špatně, protože, když sem sem letěl, přišly mi výsledky genetického rozboru.“

„Co by mělo být špatně, Karlos?“ Jednooký se napil z láhve.

„Genetický srovnání nesedí.“

„Co tím chceš říct?“

„Ten mrtvej, ať to byl kdo to byl, nebyl Kapitán Blázen.“

„Jak nebyl Blázen?“

„Klon. Někdo ho naklonoval před pár měsíci.“

„Takže to nakonec dopadlo dobře,“ očividně se Jednookému ulevilo a nejen jemu, ale i spolusedícím Muskům.

Karlos si je s vážným výrazem v obličejí prohlížel a nedalo mu to se zeptat.

„Helejte, že vy ste věděli, že ten mrtvej není Blázen?“

Jednooký se podíval s takovým zvláštním výrazem v obličejí, který jasně dával najevo, že neví co má říct.

„Jednookej, nesor, že vy ste to věděli?“

„Nevykládej si to špatně, Karlos, něco jsme tušili.“

„A to ste nemohli zavolat, poslat mejla nebo aspoň posla, abychom neztráceli čas? Co když je Kapitán v nebezpečí?“

„Karlos, poslouchej mě. Nemohli jsme nic říci, protože nemůžeme zasahovat do běžného chodu vesmíru.“

„To sou kecy,“ zamručel Karlos.

„Dobře, jsou to kecy, ale prostě to tak musí bejt. V Šaolinu Pongovi pomůžou s hledáním Blázna.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Znám tamní Mistry, fajn chlápci. Bráchové našeho Nejvyššího,“ zasmál se Jednooký a pozvedl láhev.

Karlos zakroutil hlavou a jal se drtit kokainový kámen, protože potřeboval uklidnit a nechat propadnout mozkovými filtry nové informace. Došlo mu, že se všechno vrací na začátek.

Do místnosti vstoupil Nejvyšší představený. Sedící Muskové povstali a pozdravili.

„Posaďte se. Musím vám něco říci, situace se komplikuje.“

„Nejvyšší, co se děje?“ zeptal se Jednooký.

„Vidím, že je tu Karlos, tak bude dávat pozor, aby nic nezapomněl, protože jejich čas se blíží.“

„Co se blíží?“ zvedl hlavu od kokainových lajn Karlos.

„Váš čas. Mluvil jsem s bratry ze Šaolinu a povídali, že Pong našel svoji cestu a vrací se na začátek.“

„Ty vole, to mě taky teďka napadlo,“ skočil do řeči Karlos.

„Všechno do sebe zapadá a kruh se uzavírá. Nyní se musíš vrátit domů a najít Blázna. Matkopíčač se stává silnějším a je mi schopen vzdorovat. Již brzo nebude potřebovat zařízení, které máte ve skladu na základně.“

„Moment, je toho na mě moc. Jakej kruh? Jak najít Blázna? Vy nevíte kde je? A Matkopíčač jak může zesilovat?“

„Karlosi, jeď domů a najděte Blázna. Nevím, kde se nachází, ale je živ a zdrav. Zatím. Co se týká Matkopíčače, musíme se poradit a budeme se radit velmi dlouho.“

„Dobře, dám s váma ještě pár panáků a povalím,“ řekl Karlos a sklonil se zpět nad lajny. Užil a posunul táč s hromadou Jednookému.

Bláznova posádka seděla v jídelně hluboko pod mořem a dychtivě hltala historiky z Šaolinu.

„Musím se vrátit tam, kde to všechno začalo. Ke dveřím, ze kterých vyběhl falešný Šéf.“

„Navíc Jednookýho Nejvyšší cosi blábolil o uzavírajícím kruhu,“ dodal Karlos.

„Já teda na tyhle esoterický sračky moc nejsem, ale pravdou je, že Kapitánovo zmizení je nějaký divný. Máme už laboratoří potvrzený z krevních vzorků a vlasů, že ten mrtvej byl skutečně klon. Takže bych navrhoval vyrazit co nejdřív,“ konstatoval Jack a upil z láhve.